

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, ІУНІЙ 1868.

БРОЙ 6.

РЕВНОСТЬ.

Ревность или сѣрдечіе ся казва когато нѣкой извършва съ всичко сѣрдце какъвто да е работѣ. Безъ ревность никой сполука нѣма. Въ кое да е художество, въ койѣ да е търговіѣ, въ койѣ да е наукѣ никой не може да ся надѣва за успѣхъ ако нѣма ревность въ работѣ-тъ си.

Тайна-та причина защо успѣватъ нѣкои си а други съвсѣмъ не могатъ да напръдватъ въ работѣ-тъ си, е тя защото тѣзи иматъ ревность а онѣзи нѣматъ. Колко и да е дойна и малкоприносителна една работа, чрѣзъ ревность-тъ и сѣрдечіе-то на оногози, който ѣхъ сѣлдува облагородява ся и става срѣдство за добръ приходъ, или служи като стѣпала за въскачваніе-то къмъ нѣщо по високо.

Като видимъ въ улицѣ-тъ едно сиромашко ваксарче (лустраджиче) да работи съ присѣрдце и да покаже едно честолубіе въ добро-то извършваніе на работѣ-тъ си, и да има единъ ревность не само да приеме десетаче-то си но да удара пай свѣтлѣ-тъ боѣхъ който е възможно, и така да бѣде масторъ въ занаятъ-тъ си, казуваме, “ето едно момче което нѣма да си остане ваксаръ, но съ тѣзи ревность ще стигне до нѣкой высокъ степенъ въ живота.” Почитами желѣзаръ-тъ или шивачъ-тъ, или простыйтъ кърпачъ който има ревность, и който прилѣжава, и чрѣзъ ревность-тъ си и прилѣжаніе-то си сполучи, да искара по добръ работѣ отъ други-тъ. Казваме за него “Ето единъ чловѣкъ който ще напръдва въ живота.”

Вѣзвамы въ единъ печатницѣ, на примѣръ, и вѣждамы тамъ нѣкои петнадесетъ или двадесетъ млади чловѣци да нареждатъ слова-та. Гледаме едно момче като работи. Умъ-тъ му е въ работѣ-тъ му. Работи съ ревность а не отъ насилствіе. Работи както гладный-тъ чловѣкъ яде, съ охотѣ. На свободно-то му врѣме, вмѣсто да го видите въ кафене-то че играе на карты или други игры ще го видите да ся упражнява съ книги-тъ си, да изучи добръ правила-та на съчиненіе-то, и да ся обучава въ прочитаніе-то на различни ръкописи. Прочита внимателно каквито учебны книги има на языкъ-тъ му, за да му ся снабди умъ-тъ съ нуждинтъ понятія щото да може да върши работѣ-тъ си както разуменъ чловѣкъ, и не както бездушный нѣкой макинь. Такъвзи единъ като го видимъ казвамы, “Ето единъ чловѣкъ който ще сполучи. Той ще стане редакторъ, или притяжатель, или пакъ, чрѣзъ това упражняваніе, (което е добро училище за онѣзи които знаятъ да го оцѣняватъ) той ще ся приготви за нѣкой высокъ чинъ въ правителственный или общественный-тъ службѣ.” Защо пророкуваме такъвзи единъ бѣдѣщность за това момче? Защото има *ревность*.

Така е и въ всяко отдѣленіе на общественный-гъ животъ. Кои сѣ были отлични-тъ мъжіе въ исторіѣ-тъ на свѣта? Кои сѣ были прѣобразователи-тъ, учители-тъ, изобрѣтатели-тъ и благодѣтели-тъ на свѣта? Не ли онѣзи които сѣ имали ревность? Прочитайте дѣянія-та на Св. Назель и други-тъ богоугодни апостоли и проповѣдници. Какво бы мо-

жли тѣ да извършатъ ако не бы имали еднаж неуморимъ и неустрашаемъ ревностъ? И отъ тѣхнѣ-тѣ врѣмена до сега никой не е можилъ нѣкоѣ духовнѣ полъж да приноси на църквѣ-тѣ и на свѣта като не е ималъ тѣзи ревностъ.

Виждамы въ исторіѣ-тѣ Хайнъ отъ Геттингенъ, сынъ на единъ сиромашъ тъкачъ да стане между първи-ты филолози, Аркрайтъ, единъ билберинъ да изпаметри славнѣ-тѣ макинѣ за преденіе, Шейкспиръ, сынъ на мѣсопродавеца да стане Шейкспиръ славный-тъ стихотворецъ за цѣлъ свѣтъ, Хънтеръ дръводълецъ-тъ да стане между първи-тѣ анатомисти, и други много примѣри. Какъ сполучихъ тѣ? чрѣзъ ревностъ.

Що си научилъ отъ това, читателю? Бывай ревностенъ. Сиромашъ ли си? Избирай нѣкоѣ работѣ. Не срамувай ся отъ работѣ-тѣ че была долна. Стига да не е грѣшна и поврѣдителна, но да е полезна. Тогази *сз ревностъ* послѣдувай работѣ-тѣ си, и “каквото рѣка-та ти намѣрва да прави, направи го съсъ силъ”.

Това като е добръ свѣтъ за тѣлеснѣ-тѣ заниманія още по добръ е за душевни-тѣ. Да исповѣдашъ еднаж вѣрж само отъ обычай не ти ползува но тя поврѣжда зашто ти приучва на лицемѣрие-то и така утѣпява чувствителность-тъ на свѣсть-тѣ ти, и безъ свѣсть ще си като корабъ безъ кормило-то. Увѣри ся за истинѣ-тѣ и разсѣждай по свѣсть-тѣ си. Вѣрвашъ ли че имашъ безсмъртнѣ душѣ, че има судъ Божій? че има за тебе или вѣченъ животъ или вѣчна смъртъ? Вѣрвашъ ли въ Евангеліе-то, въ Спасителя Христа? Не дѣй ми казва че това си познавалъ отъ много врѣме. Вѣрвашъ ли това? Бывай ревностенъ и показвай съ дѣла-та си че така вѣрвашъ. Спасеніе-то на безсмъртнѣ-тѣ ти душѣ не е нѣкоѣ дѣтинска игра, не е нѣкоя маловажна работа. Ревностенъ бѣди. Избирай пѣть-тъ си съсъ страхъ Божій; увѣри си че пѣть-тъ е *правъ и богоугоденъ*, та послѣдувай *сз ревностъ*. Свѣтъ-тъ нека ты выка фанатикъ; на това ты не гледай. Бывай ревностенъ и “ако е Богъ отъ къмъ тебе, кой може да бѣде противъ тебе?”

Знаѣхъ дѣла-та ги че не си нито студень ни топлъ; дано да бѣше ты студень или топлъ. Огкровеніе гл. 3; 15.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ брой 5-й.)

За основаніе-то на характеръ-тѣ.

Всички-ты писателіе силно говорятъ че *рѣшителность* е една не обходима часть на характеръ-тъ; и право говорятъ зашто безъ неѣжъ никой не може да каже че той има добръ характеръ. Нѣ всички-ти писатели не изясняватъ добръ що ще каже рѣшителность на характеръ-тъ. Рѣшителность е само една рѣчь, а една рѣчь никого не може да изрази едно понятие което е толкосъ сложно колко-то понятие-то което имамы въ ума си кога-то говоримъ че единъ характеръ е рѣшителенъ. За да е нѣкоя рѣшителенъ той трѣбва да може да обраца ума си врѣхъ кой да е прѣдмѣтъ, да може тихо и безпристрастно да разгѣдва доказателства-та и на двѣ-тѣ страны на прѣдмѣта, да може разумно да расѣждава за тѣзи доказателства,— и тогава, когато веке е стигналъ до рѣшеніе-то, той трѣбва да има силѣ изведижъ да прѣдставя прѣдъ себе си всички-ты доказателства, спорядъ които рѣшеніе-то е станало, щото нѣкое съпротивленіе или сила да не може да расклати рѣшеніе-то му. Има двѣ нѣща които твърдѣ чясго криво ся примѣж за рѣшителность на характеръ. Едно-то е упорство; т. е. когато единъ человекъ ще дойде на едно рѣшеніе, и тогава упорно ще го държи ако и да можѣтъ да ся дадѣтъ силны доказателства противъ него, и ако и да има нова свѣтлина да осіѣе прѣдмѣта. Друго-то е *стрѣмительность*; т. е. когато единъ человекъ ще ся впуска въ еднаж работѣ безъ да мысли за положителны-ты и отрицателны-ты доказателства.

Знаѣхъ съсъ много хора които бѣха така измамены, и когато тѣ ся хваляхъ за рѣшителность-тъ на характеръ-тъ си, други человекѣ вѣроятно видяхъ само онова което бѣше смѣшно и за ожалваніе. Нѣ азъ сега говорѣхъ за онова рѣшеніе на характеръ-тъ което може да траѣ едно тѣмко разгѣдуваніе и тогава да ся удобрява отъ свѣсть-тѣ— за онова рѣшеніе което безпристрастны умове ще удобряватъ когато тѣ разбиратъ обстоѣтельства-та.

Едно рѣшеніе не трѣбва да ся направи изведижъ, това ще да е стрѣмительность.

Расждайте нѣколко врѣмя за обстоятелства-та на прѣдмѣта, тогава оставѣте работѣ-тъ за малко врѣмя, да ли ще бѣде полѣзно, и така нѣма да разкажувате за рѣшеніе-то си.

Единъ благороденъ чловѣкъ, който имаше достоенъ характеръ и чудна способность за обширны планове, едно врѣмя ми каза че когато имаше да рѣши за нѣкои важны работѣ той ся оттегляше на самъ, и прѣво глѣдаше на всички-ты съществующы и възможны обстоятелства и на една-тъ странѣ и на другѣ-тъ странѣ.

Тогавѣ той оставаше работѣ-тъ, за малко врѣмя за да види дали нещѣхъ да му дойдѣтъ нѣкои новы мысли, или дали нѣкоя нова свѣтлина не ще да възсияе, и сетѣ рѣшиваше спорядъ както доказательства-та бѣхъ послѣдны или на една-тъ или на другѣ-тъ странѣ. Той рѣдко разкажуваше за едно рѣшеніе.

Когато едно рѣшеніе еднажъ здраво е станѣло, то трѣбѣ да ся изврши. Отъ врѣмя-то когато дѣте-то кара обрачѣтъ си, или тегли малкы-ты си кола, или трѣкаля топкы-ты си,— до день-тъ на смъртъ-тъ си, той все трѣбѣ да правы важны рѣшенія. Ако той ще казува че не ще да земе отговорность-тъ да прави рѣшенія-та, пакъ въ това той ще земе отговорность на отричаніе-то. Всяко рѣшеніе трѣбѣ да ся направи спорядъ праведны правила и тогава чловѣкъ ще може да осяща че той е удобренъ и подпренъ отъ Всемогѣщій.

Никой не може да не почита поведеніе-то на Лордъ Манзфилдъ, единъ Англійскій сѣдія, когато въ врѣмя-то на единъ сѣдъ, и вѣстници-ти и зганъ-тъ и цѣлый народъ тѣрсяхъ да го заплашавать съ проклянія и устрашаванія, и даже и казахъ че щѣли да го убиятъ. Думы-ты му сѣ славны и достойны да ся учатъ отъ всякой младѣжъ въ свѣта.

«Но тука да ся запріжъ. Прилично е да забѣлѣжѣ за разны-ты заплашванія които ми правять.

Голѣмый сганъ който обыкаля сѣдилище-то безъ да може да чюя сѣдѣж-тъ— и разны-ты събранія и смущенія които сѣ станѣлы въ другы мѣста, безмѣрно сѣ укорили и общы правдины и правительство-то.

Пакъ заплашителны слова сѣ обнарод-

двать, въ които ужъ народъ-тъ опрѣдѣлява ни кое рѣшеніе, и кое осажденіе трѣбѣ да дадемъ. Тѣ ны заплашавать съ опасность-тъ и смущенія-та които ще ставать помѣжду народа ако ные не склонимъ на мнѣніе-то имъ. Освѣнь това тѣ ни писувать заплашителны писма, и даже ги печатать въ вѣстници, и нѣкои сѣ былы прѣдставены тука при сѣдилище-то.

Но списатели-ты събрѣкатъ ако мыслятъ така да ми заплашавать. Дѣлжности-ты си азъ щѣ исплнѣ зашто нѣмамъ отъ що да ся боѣмъ.

Вѣстници обнародвать лѣжливы статіи относительны на мене, и лѣжливо говорятъ за мои-ты мнѣнія, нѣ вѣрѣмъ че мнѣніе-то което чловѣцы-ты до сега сѣ знавали, и общо-то поведеніе на живота ми ще мя защищавать отъ всички-ты имъ вредителны стрѣлы. Ако прѣзъ царуваніе-то на нашій царъ азъ нѣкогашъ съмъ подѣржалъ управление-то му, или съмъ помагалъ въ мѣркы-ты му, това съмъ сторилъ безъ надеждъ за другѣ награды освѣнь съзнаніе-то че осящахъ че дѣлата ми бѣхъ правы; и пакъ, ако нѣкогашъ съмъ ся противилъ на нѣкои мѣркы на правительство-то, това съмъ сторилъ понеже мыслихъ че мѣркы-ты бѣхъ кривы, а не че бѣхъ воденъ отъ мнѣніе-то на нѣкои партіи, или че ся надѣяхъ за нѣкои личны ползѣ. Почитамъ и царя и народа, нѣ спорядъ мое-то мнѣніе, много нѣща които ся сполучавать чрѣзъ тѣхното пріятельство не сѣ достойны да ся тѣрсятъ.

Искамъ честь прѣдъ народа; не онаѣхъ честь която ся дѣря, а онаѣхъ *коѣ-то слѣдува почтени дѣла*. Тая честь рано или късно всякога ще ся даде на оныя които тѣрсятъ добры цѣлы чрѣзъ добры срѣдства.

И въ той сѣдъ неще направѣмъ онова което съвѣсть-та ми говори че е криво, ако и да можъ да получѣмъ хвалѣ-тъ на хилыды чловѣцы и на всички-ты вѣстници които ся печатать въ нашій народъ. А на противъ не щѣ да отбѣгамъ да направѣмъ онова което мыслижъ че е право ако и да мя укорява цѣлый свѣтъ и да говори всякаквы злы думы за мене. Съ единъ почтенъ чловѣкъ въ старо врѣмя, който бѣше въ подобны съ тѣзы обстоятелства, и азъ можъ да кажѣмъ че «*всякога съмъ ималъ това мнѣніе, че укорѣ-*

ніе, което ся придобива чрезъ добро поведеніе, не е укореніе, нъ слава, (Ego, hoc animo semper fui, ut invidiam, virtute partam, gloriam non invidiam, putarem).

Нека сега да ся разбира че таквы укоренія, заплашванія и пр. не ще да имѣтъ вліяніе нито врѣху единъ человекъ който е поставенъ въ това сѣдилище; и че, ако и да имѣтъ нѣкое вліяніе, то ще ше да е противно на желаніе-то на опѣзи които гы употреблявать, понеже ные щѣхмы да стоимъ срѣщъ таквы укоренія и така по строго щѣхмы да сѣдимъ. Но надѣвъ ся, и съмъ увѣренъ че имамъ силъ щото да не уклонѣ нито на единъ-тъ, нито на другъ-тъ странъ. Ни кои лъжи нито заплашваніе, нищо което е станѣло или което може да става не ще тегли колко-то едно перо, щото да не давамъ на обвиненный-тъ въ тайъ сѣдѣжъ, всичкъ-тъ силъ или помощъ кой-то той може праведно да придобие чрезъ кой да е законъ, или правдинъ, или обстоятелство, също както кой да е другъ наклѣветенъ щѣше да изисква въ подобны обстоятелства.

Нъ заплашвать ны не само съ укоренія, — говорятъ даже и за личиъ-тъ ни поврѣдѣ. Това не вѣрвамъ. Най лоши-ти человекъци, въ най лоши-ты врѣмена на наше-то отечество не сѣ употребили таквы срѣдства. Срьдце-то ми е спокое-но, най послѣдно-то нѣщо което може да става на кой да е человекъ не ще да стане поскоро отъ колко-то е добро за него, ако той ще умрѣ за да поддържи законы-ты и свободѣ-тъ на отечество-то си — защото безъ правителствены законы не можать человекъци да имѣтъ исти-нѣ свободѣ.”

Вмѣстилъ съмъ тѣзы драгоцѣнны думы за да ви покажѣмъ що искамы да кажѣмъ сѣрѣчь-тъ “истиннѣ рѣшителность на характеръ.”

Такава рѣшителность ще ви помага въ всички-ты обстоятелства на вашъ животъ. Въ кои да сѣ обстоятелства, и въ какво да е положеніе, умъ тѣ все трѣбва да е разсѣдителенъ, и срьдце-то да е дѣятелно.

Познавамъ единъ ловецъ, който едно врѣмя когато той бѣше въ пустиниъ-тъ далѣчь отъ нѣкожъ кѣшъ, чу, три пѣти, бързо-то грѣмнуваніе на единъ пушкѣ, което е бѣлѣгъ на ловцы-ты когато сѣ въ нѣ-кожъ опасность. Извелижъ той трѣгна въ

варкѣ-тъ си, за да търси ловецъ-тъ кой-то пушкѣше. Слѣдъ малко врѣмя грѣмнуваніе-то ся повтѣря и той силно и усърдно грѣбѣше. За два или три часа той плува отъ едно езеро до друго и тогава видѣ малко дымъ между дръвета-та при водѣ-тъ. Като стигнѣ да брѣга той чу едно слабо въздышаніе и скоро, при единъ малкъ могылъ, намѣри единъ человекъ който бѣ прѣсѣклъ голѣмъ-тъ артеріѣ на крака си съ брадѣвъ, и отъ крѣвотеченіе-то, бѣше близу до смъртъ. Безъ да ся забави, той, изведнѣжъ, съсѣ зѣбы-ты си, извади корѣ-тъ на чернѣй бѣзъ — въ уста-та си направи единъ лапъ съ кой-то той завърза рапъ-тъ и задрѣ крѣвь-тъ; тогава той вдигнѣ человекъ на рамо-то си, тури го въ варкѣ-тъ си, го занесе отъ пустинѣ-тъ у дома му и така го избави отъ смъртъ.

И това бѣше рѣшителность на характеръ — ако и да нѣмаше нуждѣ за дързость да ся противи на заплашванія-та на свирѣпы человекъци.

Множество младежи погивать защото нѣмать рѣшеніе да отговорять не щѣ. Тѣ срѣщать нѣкои пріатели които гы поканять да идѣтъ на миханѣ-тъ или на нѣкое лошо мѣсто.

Тѣ знаѣтъ че трѣбва да не склонѣтъ, — тѣ добрѣ осѣщать че родителіе-ты имъ не искать тѣ да идѣтъ на таквы мѣста, — тѣ добрѣ познавать че оѣи които гы поканѣтъ сѣ подолни отъ тѣхъ въ правственный си характеръ, нъ пакъ нѣмать дързость да отговорять не щѣ. Когато единѣжъ сѣ склонили, вторѣй пѣтъ по лесно склонѣвать, и тогава и тѣ ся задѣжѣвать да поканять поканителіе-ты си. Това е начало-то на оѣи пѣтъ кой-то води на пѣянство — на роскошность и на всякаквы развращенія, и така до погубленіе-то — до съвършено-то погубленіе и за тойзи свѣтъ и за оѣи.

— Вѣстницы-тѣ пишѣтъ за едно много страшно избухваніе отъ барутъ, което прѣди малко ся случило въ Китай въ градъ-тъ Вучунгъ, срѣщѣ Банкау. Едно *джиспане* дѣто былъ събранъ много барутъ за войскѣ-тъ, ся е запалило, та ся е пьрснѣлъ оѣи барутъ толкозъ силно, щото грѣмъ-тъ ся чулъ въ Кинклагъ, 120 миль, (сир. 40 часа) далѣчь. Убити-тѣ и раниени-тѣ были до 5,000.

САНСКРИТСКИЙ ЯЗЫКЪ.

Санскритский е книжный-тъ языкъ на Индіѣ и отъ 2000 години на самъ е былъ както ся казва мъртъвъ языкъ, т. е. единъ писменъ но не говоримъ языкъ.

Рѣчь-та Санскрита значи *свършенъ* или *работенъ*, за това языкъ-тъ на учены-тъ ся казва Санскритский, а различни-тъ просты нарѣчія ся казватъ Пракритский отъ рѣчь-тъ *пракрита*, естественъ или не-работенъ. Тойзи искусенъ и много обработенъ древенъ языкъ, споредъ критически-тъ издирванія на народописатели-тъ, пзнайнапрѣдъ былъ въведенъ въ Индіѣ отъ Сѣверозападъ чрѣзъ нѣкои плѣмена които принадлежали на Аріанский-тъ клонъ на Индоевропейскы-тъ народы. Слѣдователно всичкы-тъ Европейскы языци иматъ съ него сродство, и намѣрватъ въ него едно силно доказательство за първобытно-то имъ единство.

Нѣма повече отъ 75 години отъ какъ захванахъ учени-тъ Европейци да испытатъ тойзи языкъ. Сжръ Вилямъ Джонсъ, и Вилсонъ отъ Англичаны-тъ, братія-та Шлегели и знаменитый-тъ филологъ Бопъ отъ Нѣмды-тъ, Французинъ-тъ Шези, и отъ новы-тъ врѣмена Професоръ Хуйтны въ Америкѣ, сж были списатели-тъ, които пай много сж спомагали да привлечатъ къмъ него вниманіе-то на ученый-тъ свѣтъ и да улѣсняватъ изучваніе-то му.

Трудове-тъ на тѣзи филолози сж дали новъ поводъ на языкоученіе-то, защото ся намѣрва че нѣкои языци, които много различаватъ въ сегашни-тъ си нарѣчія, иматъ много общы и коренны думы, упазены въ древный-тъ Санскритский, и слѣдователно ако и да ся видятъ толкози отдалечены едни отъ други, пакъ едно врѣме трѣба да сж имали едно общо происхождение. Заради оиѣзи отъ читатели-тъ ни, които може да любопытствуютъ въ сравненіе-то на свой-тъ языкъ сътъ Санскритский-тъ, ще изложимъ тука нѣкоп заблѣжванія отъ Санскритскъ-тъ грамматикъ.

Самъществителны-тъ имена иматъ три рода: мжж. жен. и срѣд.; три числа: единственно, двойственно и множественно, и осмъ падежи. Числителны-тъ сж: 1, *ека*; 2, *два*; 3, *три*; 4, *чатуръ*; 5, *панча*; 6, *шашъ*; 7, *сатта*; 8, *ашъ*; 9, *нава*; 10, *даса*; 11, *екадаса*; 20, *винсати*; 30, *три-сатъ*; 40, *чатваринсатъ*; 50, *панчасатъ*;

60, *шъти*; 70, *саттати*; 80, *асити*; 90, *навати*; 100, *сатта*.

Глаголь-тъ има два залога, дѣтеленъ и страдателенъ. Има и десеть-разны спряженія.

Избирамы и нѣколко думы за сравненіе съ Българск. или Славянск.; сир. Санскрит. *ко*, *ка* Българск. *кой*, *сва*, свой, *званъ*, звонъ, *уба*, сл. обѣ, *мритю*, см. ртъ, *врика*, вѣкъ, *суш-ка*, сухъ, *асти*, есть, *уда*, вода, *махатъ*, мощъ, *свасура*, свать, *накхасъ*, некта, *нактанъ*, ношя, *живъ*, животъ, *пурна*, плень, *хридъ*, сърдце (?) *зима*, зима, *грабъ*, грабѣ, *дума*, дымъ (думанъ), *дакшина*, десница, *фена*, пѣна, *агни*, огонь, *трѣна*, трень (отъ *тарна* трѣва), *дваръ*, сл. дверь, *мушъ*, мишь, мишка отъ корень-тъ *муша*, крадамъ.

Намѣрватъ ся още и много други думы които сж доста любопытны за испытатели-тъ на Българскъ-тъ грамматикъ.

ЗАРАДИ ХЛѢБЪ-ТЪ.

Кога и дѣ ся въведе мѣсеніе-то на хлѣбъ-тъ и кой е измыслитель-тъ му знаніе-то е много ограничено. Въ книгъ-тъ на Бытіе-то гл. 3; 19, намѣрвамы първото историческо въспоминаніе за хлѣбъ-тъ, което показва че употрѣбленіе-то му е много ветхо.

Кытаици-тъ отдаватъ внесеніе-то въ Кытай на мѣсеніе-то на хлѣбъ-тъ на нѣкого си отъ мудры-тъ имъ називаемъ Сіуг-Нунгъ, който живѣлъ около 1,998 год. прѣди Христа.

Египтяни-тъ припознавахъ богыни-тъ Исж за изобрѣтателкъ на сѣяніе-то на жито-то и на мѣсеніе-то на хлѣбъ-тъ.

Древни-тъ Гръци отдавахъ измысленіе-то на мѣсеніе-то на хлѣбъ-тъ на богыни-тъ Цересъ и на нейный-тъ отхраненикъ Триптолема (малъкъ богъ).

Първи-тъ жители на Италиѣ грухяхъ жито-то (както сега дивѣ-тъ въ Америкѣ грухатъ кукурузъ-тъ) и го варѣхъ таго ядѣхъ като булгуръ.

Въ страны-тъ, дѣто не знаѣтъ още хлѣбомѣсеніе челоуѣци-тъ ся хранятъ както и прѣди измысленіе-то му, съ оризъ, съ кореніе отъ разны садове, съ овоція отъ дръвья-та, и съ месо отъ животны и рыбъ. Жители-тъ на Индіѣ и на други страны на Азіѣ и Африкѣ хранятъ ся още и сега съ варенъ оризъ.

Жители-тъ на Южнѣ Америкѣ ся хра-

нятъ съ единъ видъ брашновидны кореніе които чукуватъ или мелѣтъ и като го смѣсятъ съ водѣ ядѣтъ го сурово, или варено или и печено въ пещъ или въ жаравѣ.

Ескими тѣ които живѣѣтъ въ поледенн-тѣ поясы, хранятъ ся най много отъ тѣстинѣ-тѣ на морскы фоки които живѣѣтъ на голѣмы стада въ сѣверны-тѣ морета, и отъ месо-то на птици които ся събиратъ въ онѣзи страны лѣтно врѣме.

ТОВА Е ЩО ИСКАМЪ.

Единъ идолопоклонникъ въ Вѣсточнѣ Индіѣ много врѣме былъ неспокоенъ заради душевно-то си спасеніе. Усѣщаль ся че былъ грѣшенъ и че тѣзи грѣхове които той бѣ сторилъ, ако не бы да му ся простятъ, ще го осѣдятъ вѣчно — Мѣчилъ ся да изпълнява всички-тѣ наредбы на тамошны-тѣ язычески храмове купувалъ идоли голѣмы за въ къщѣ-тѣ да ся поставятъ, и малкы идолчета да носи въ пазухѣ-тѣ си и да окачи на шіѣ-тѣ за упазваніе отъ душевнѣ поврѣдѣ; той приносилъ скѣпоцѣнны жъртвы, горилъ теманъ и другы нѣща прѣдъ идоли-тѣ въ храмъ-тѣ както е обычай тамъ, но все было на праздно; зашто-то душевно нѣкое спокойствіе не можилъ да намѣри.

Отишелъ при жрецы-тѣ и при нѣколко отъ най славни-тѣ имъ учители и свѣтци да ся научи какъ бы можилъ да намѣри умилоственіе за грѣхове-тѣ си, и да му ся отмахне това беспокойствіе което той имаше въ дѣшѣ-тѣ си. Тѣ го съвѣтували да обезсилява и да побѣждава грѣхъ-тѣ чрѣзъ мѣченіе-то на тѣло-то си, и по тойзи съвѣтъ той забилъ въ црѣвулы-тѣ си голѣмы гвоздеи, които на всякъ стѣпка бодѣли позѣ-тѣ му. На тѣзи мѣчителны гвоздеи той стѣпвалъ та свѣршилъ едно поклонническо пѣтуваніе около 480 миль (около 160 часа). Но душа-та му ся е мѣчила още повече отъ тѣло-то.

Единъ день въ пѣтуваніе-то си, поспрѣлъ ся та сѣднѣлъ подъ едно пространно дърво въ сѣнкѣ-тѣ дѣто были събрани нѣколко чловѣци да слушатъ евангелскѣ проповѣдь. Единъ миссіонеринъ дошелъ и казалъ слово отъ думы-тѣ въ Първо Послание Іоанново, гл. 1. и ст. 7. "Крѣвъ-та на Сына му Іисуса Христа очисти ны отъ всякой грѣхъ."

Като говорилъ проповѣдникъ-тѣ и ясно

изложилъ евангелскій-тѣ пѣтъ кѣмъ прошеніе и спасеніе чрѣзъ вѣрѣ въ Господа Іисуса Христа, горкый-тѣ идолопоклонникъ и самомѣчителъ слушалъ съ голѣмо вниманіе. Духъ Божій впечаталъ истинѣ-тѣ въ срдце-то му и далъ му силѣ да приеме съсъ живѣ вѣрѣ Іисуса Христа за Спасителя, и най сепѣ той ся исправилъ, та отхвърлилъ мѣчителскы-тѣ си црѣвулы, и извикалъ, "Това е що искамъ азъ, прошеніе и очищеніе отъ грѣхъ."

Отъ тойзи часъ той станѣлъ Христіанинъ и до день-тѣ на смъртъ-тѣ си былъ единъ вѣренъ свидѣтель за изцѣлительнѣ-тѣ и очистительнѣ-тѣ силѣ на крѣвъ-тѣ Христовѣ.

Читателю, беспокоенъ ли си и смущенъ въ ума? Опытай спокойствіе-то което ся намѣрва въ Христа. Търсишь ли душевенъ миръ, миръ-тѣ Божій който прѣвѣсхожда разумъ? Само въ Христа ся намѣрва. Усѣщашъ ли че си грѣшенъ? Ето крѣвъ-та Іисусова очисти отъ всякой грѣхъ.

ЩО МОЖЕ ДА НАПРАВИ ЕДНО МАЛКО ДѢТЕ.

По разны страны на свѣтъ-тѣ има поставены прѣди много врѣме дружества на въздржаніе; намѣреніе-то на тѣзи дружества е да отвращатъ хора-та отъ употребленіе-то на опивателны-тѣ питія и така да ги избавятъ отъ поврѣдны-тѣ слѣдствія на пиянство-то. Тѣзи дружества си иматъ наредбы; едно отъ първы-тѣ имъ условія е обѣщаніе-то, което трѣбва да даде всякой който иска да стане членъ на тѣзи дружества, че неще да вкуси никогы никакъвъ видъ отъ опивателно питіе, освенъ като за црѣзъ. Тѣзи дружества си иматъ събранія, въ които ся произгласяватъ много слова и ставатъ много прѣгледѣнія за въздржаніе-то и противъ не въздржаніе-то, и мнозина много пѣти, владени на пиянство-то убѣдихъ ся да ся оставятъ отъ питіе-то като стидѣтъ въ тѣзи събранія. Въ едно такова събраніе случило ся да ся намѣри едно дѣте, на което баща му былъ владенъ на пиеіе, и като ся върнало у дома си, и баща му ся научилъ дѣ е было, попыталъ го: "А що ся ползова ты отъ онова многословіе?" "Научихъ ся, отговорило съсъ смиренумдріе дѣте-то, — че не трѣбва да вкусь никогы опивателно питіе; зашто който ся-вдава на питія губи, 1) Пари-тѣ си 2)

Врѣме-то си, 3) Характеръ-тъ си, 4) Здравіе-то си, 5) Независимостъ-тъ си, 6) Достойніе-то, си 7) Чувствованія-та си, 8) Самовластіе-то си, 9) Почестъ-тъ на домородіе-то си, 10) Спокойствіе-то на домородіе-то си, 11) Благополучіе-то на супругъ-тъ и на челядь-тъ си, 12) Блѣдъ-тъ на дѣца-та си, 13) Честь-тъ въ отечество-то си отъ съотечественници-тъ си, 14) Животъ-тъ си, 15) Душъ-тъ си !

Споредъ достовѣрны смѣтки, — слѣдвало да говори дѣте-то, педесеть хыляды хора всякъ годинъ слизать безъ врѣме въ гробъ-тъ отъ піанство-то. Колко е страшно нѣщо піанство-то ! Въ просты-тъ и неискусны-тъ тѣзи разгѣжданія на дѣте-то баща-та останѣлъ безгласенъ ; а поведеніе-то му слѣдъ това показало че малкый-тъ му онзи сынъ станалъ избавитель не само неговъ, но и на всичко-то му домородіе. Любезни читатели, вадѣте ся отъ піанство.

ДЕЧКО ВОДЕНИЧАРЬ-ТЪ.

Воденичарь-тъ Дечко бѣ много сребролюбивъ, много обичаше пары, и много почиташе онѣзи които иматъ пары. Когато чу той че говоряхъ за нѣкого си богатъ чловѣка, той казуваше, “Много е добръ ; азъ го познавамъ добръ ; приятель ми е отъ много врѣме.” Но ако бѣ за нѣкой сиромашъ чловѣкъ да говорятъ, Дечко не го познаваше никакъ,

Дечко съсъ всичко-то си сребролюбие самъ си бѣ сиромашъ. Поминѣкъ-тъ му бѣше само съ една простъ воденица. Приходѣ-тъ му бѣ малкъ, но постоянъ. Додѣ работяше воденица-та, Дечко все си изваждаше хлѣбъ-тъ, и пакъ толкози му бѣше икономія-та щото бѣ и артердисалъ нѣколко гроша които той прѣглеждаше и прѣчиташе съ голѣмо удоволствіе. Но Дечко не бѣше задоволенъ. Малко-то което бѣ придобылъ, даде му желаніе за да има още повече. Той искаше и богатъ да стане. Единъ день като мислѣше тѣй, научи ся за единъ селянинъ който слѣдъ като бѣ сѣнувалъ три ноци наредъ, намѣрилъ едно гърне съсъ жылицы заровено въ земѣ-тъ.

Това извѣстіе пробода като съ ножъ срдце-то на горкый-тъ Дечко. “Ето мя” рекъ той, “трудѣ ся, поѣхъ ся отъ зрагъ до вечеръ и какво печалѣ ? А той-

зи селянинъ нѣмалъ работѣ, и легналъ да спи, и само съ единъ сѣнъ спечалилъ съ хыляды. Ахъ ! да можехъ и азъ единъ такъвзи сѣнъ да видѣхъ ! Колко ще ми бѣде сладко да ископѣхъ азъ такъвъ едно гърне ! да го извадѣхъ скритомъ и у дома да го занесѣ, безъ да мя види нито жена ми ! И послѣ до лакти да бъркамъ въ жылицы, Ахъ ! какъ радость !”

Такъвзи мысли обеспокоявахъ воденичарь-тъ. Той отпуснѣ прѣдишно-то си прилѣжаніе и нѣмаше присърдце вече за такъвзи дребни печалбы. Мушери-тъ зѣхъ да не дохождатъ вече, Всякой день Дечко мисляше за иманіе-то, и всякъ пощъ си лѣгаше съ мисль дано да сѣнува. Най сетнѣ многожелаемый-тъ сѣнъ му дойде. Той видѣ въ сѣнъ-тъ че подъ основъ-тъ на неговъ-тъ воденица, имаше едно гърне пълно съсъ злато и съ елмазы, дълбоко заровено въ земѣ-тъ и покрыто съ единъ камѣкъ.

Дечко не каза никому тойзи сѣнъ, за да му ся повтори още два пѣти и така, споредъ както казватъ сѣновници-тъ, да може да ся увѣри че ще ся сбѣде. И въ това не ся излѣга зашто сѣнъ-тъ му станѣ и вторый и третій пѣтъ, и всякой пѣтъ гърне-то бѣ сѣщо-то и стояше тамъ на сѣщо-то мѣсто.

Нѣмаше той сумнѣніе вече, и тѣй станѣ рано та зѣ мотыкъ въ рѣкъ и отиде тамъ на воденица-тъ самичѣкъ и зѣ да подкопава подъ онѣзи странѣ на стѣнѣ-тъ коѣто той бѣ видѣлъ въ сѣнуваніе-то си. Първый-тъ знакъ на сполука-тъ бѣ единъ черепъ, и като го видѣ насърдчи ся още по дълбоко да копае. Подирь малко изровилъ една керамидъ цѣлѣ и като новѣ. Най сетнѣ слѣдъ много трудове стигналъ до единъ широкъ и плоскавъ камѣкъ, но толкози голѣмъ щото, той самъ си не можеше да го помѣсти.

“Ето го, сполучихъ, рекъ Дечко въ себе си, подъ тойзи камѣкъ има мѣсто за голѣмо гърне, но трѣбва сега да отидѣ у дома, и да искажѣ работѣ-тъ на женѣ-тъ, та да дойде и тя да ми помогне да обѣрнѣ камѣкъ-тъ.” Отиде и извѣсти на женѣ си за голѣмъ-тъ честь която бѣше имъ станѣла. Разумѣва ся че жена-та много ся възрадувала, и пригърнѣла мажъ-тъ си, и скочила като луда отъ радость.

Но нестерпніе-то имъ бѣ още по го-

лѣмо да знаѣтъ точно колко сж жыти-цы-тѣ въ гърне-то. Бързешкомъ отидохъ на мѣсто-то и не намѣрихъ желаемо-то иманіе но намѣрихъ срупенъ и разсипанъ воденицъ-тѣ, която имъ бѣше единичката подпорка и срѣдство за прѣпитавање-то имъ !

РАЗНЫ ПРЕДМЕТИ.

— *Гласъ Божій.* Богъ говори на чело-вѣка чрѣзъ безбройни-тѣ свои създания. Неговъ-тѣ законъ, негова-та мъдрость и негова-та благодѣльность сж написани на небесный-тѣ сводѣ. Гласъ-тѣ му е въ планины-тѣ и въ долины-тѣ на земь-тѣ; въ вѣчный-тѣ снѣгъ на планинскы-тѣ върхове и въ вѣчны-тѣ зеленины на тропическы-тѣ долины. Къдѣто и да ся обрѣщамы тамъ слушаемы Божій-тѣ гласъ и виждамы своерѣчно-то му писмо.

— Въ едно испытаніе на недѣлно-то училище въ единъ градъ въ Америкѣ, прѣди малко, раздавали ся награды на онѣзи ученицы които бѣхъ научили изустъ 5,000 и повече стихове отъ Свято-то Писаніе. Награды-тѣ станали 37. Първа-та награда была дадена на едно момче което изучило до 11,000 Стиха. Вторъ-тъ награда зѣло едно момче което изучило 9,000 стиха.

— Покръстени Евреи. Единъ Еврейскы Вѣстникъ дава тѣзи подробности за число-то на Еврей-тѣ които сж приѣли Християнскъ-тъ вѣрж.—

Въ Лондонъ има до 2,000; въ Берлинъ има до 4,000; общо въ Европѣ има до 20,000. Въ Англійскъ-тъ Церквѣ има до стотина които сж вѣстники въ священническы чинъ, и въ Берлинскы-тъ Университетъ отъ профессоры-тѣ 28 сж отъ Еврейскы родъ които сж приѣли Християнство-то.

— Асторова-та Библиотека въ Нью-Йоркѣ съдържава 135,000 книги, отъ които 4,000 ся сж приложили прѣзъ минѣлж-тъ годинж.

— Въ Нью-Йоркѣ има до 500 жены и мамы които работять въ печатни-тѣ като словослагателкы.

— Казвать че фортепјано-то е изна-мѣрено на 1819 отъ нѣкой си Вартоломея Христофоло, въ Флоренціѣ въ Италиѣ, въ лѣто 1810.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

БРАТСКО СЪГЛАСІЕ.

Ето колко е добро и колко угодно,
Да живѣять братія въ единомысліе!
Пс. 133; 1.

1.

Ето колко сж блажени
Сынове-тѣ на миръ-тѣ !
Съсърдця съединены
Ходять дружно въ единъ пѣть.

2.

Тѣхны-тѣ сѣрдця едни сж,
И надѣжда-та една;
Всякый братскы прилѣжава
Другого да ползува.

3.

Кога всякый братъ за брата
Ся старае искренно,
Не оставать безъ заплатж
По избранж отъ злато.

4.

Тѣй кога на Аарона
Свято миро ся излѣ,
Скоро ся домъ-тѣ испълни
Отъ благоуханіе.

5.

Тѣй на хлѣмы-тѣ небесны
Все е пълно съ блескъ Христовъ
Съ радость, тѣржество и пѣсни;
И въздухъ-тѣ е любовь.

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

- 66 Кой пѣли кога были затворени въ тъмницѣ ?
- 67 Кое обѣщаніе Христово ся испълни когато Св. Павелъ ся избави отъ ухапваніе-то на змѣѣ-тѣ ?
- 68 Кой бѣ онзи, който безъ малко щѣлъ да загуби животъ-тѣ си като е покусилъ малко медъ ?
- 69 Кой ласкателенъ дворецъ три пѣти ся е уловилъ въ своѣж-тѣ си примѣж ?
- 70 Кой градъ ся е избавилъ чрѣзъ мѣд-рый-тѣ съвѣтъ на едни женж ?
- 71 Кой бѣ онзи баща, който чрѣзъ благо-дѣтелство-то си кѣмъ единъ за-пренъ въ затворъ-тѣ придобылъ едно голѣмо добро за своѣж-тѣ си челядь ?

Притежатель на вѣстника и на печатницъ-тѣ
А. Минасіанъ, у Джамла-ханъ.